

[Søren B. Jørgensen.]
ning blev de fra den 1. maj 1971 henvist til at spise på et hvilehjem på Køsters Allé.

Hvilehjemmet har i 1969 indgået et forlig med grundejerforeningen om, at der ikke må optages personer, som er udskrevet fra statshospitalet eller underkastet åndssvageforsorgen. Under henvisning til forliget prøver grundejerforeningen nu at hindre de 7 handicappede i at komme på hvilehjemmet, idet der henvises til, at der ej heller må drives pensionat.

Søren B. Jørgensen: Det spørgsmål, jeg har stillet til justitsministeren, drejer sig om diskriminering, ikke af fremmedarbejdere eller folk med en anden hudfarve eller en anden tro, men af danske statsborgere, der er psykisk handicappede. Det eksempel, jeg har henvist til, er desværre ikke noget enestående tilfælde i Danmark. Åndssvageforsorgen møder daglig dette problem. Der findes virkelig folk i Danmark, der beder sig fritaget for, at psykisk handicappede færdes i deres nærhed. Der er så galt faldet dom for, at det kan de skam godt blive fri for, først ved yestre landsret og i dette tilfælde senere ved et forlig ved højesteret.

Den sag, jeg har henvist til, stammer fra Køsters Allé i Randers, hvor en grundejerforening forsøger at hindre 7 lettere handicappede, der arbejder på et beskyttet værksted, i at komme på et hvilehjem i den pågældende gade og få et par måltider mad om dagen. Grundejerforeningen henviser til dommen og forliget, hvori der bl. a. står, at der ikke på hvilehjemmet må optages personer, som er udskrevet fra statshospitalet eller underkastet åndssvageforsorg. Ja, der er endda også tale om i forliget, at der ikke på hjemmet må beskæftiges psykisk afvigende personer som medhjælp.

Det er under henvisning til dette forlig, grundejerforeningen nu prøver at hindre disse 7 personer i at komme et par gange om dagen og få noget at spise. Det er klart, at denne sag har berørt mange mennesker dybt, og der er kommet en masse protester. Jeg har set i avisen i dag, at grundejerforeningen nu frafalder kravet om, at de ikke må komme der, og man går endda så vidt som at sige, at man vil også se igennem fingre med, at der optages psykisk handicappede på dette hvilehjem. Men er det vir-

kelig sådan, at en kreds af borgere har mulighed for at hindre andre medborgere i at komme i en bestemt gade i et bestemt hus og få noget at spise, bare fordi de er en smule anderledes? Hvis det virkelig er tilfældet, at en sådan diskriminering over for lettere psykisk handicappede er lovlig, så er det en forløren forargelse, vi giver udtryk for, når vi protesterer og harmes over de overgreb, vi er vidne til ude i verden, bare fordi folk har en anden hudfarve eller en anden tro. Er det virkelig sådan i 1971 her i Danmark, det land, der går for at være et af de mest frisindede og tolerante i verden, at en kreds af borgere kan hindre nogle personer, bare fordi de er en lille smule anderledes, i at komme i en bestemt gade og få noget at spise? Det er mit håb, at ministeren vil træffe foranstaltninger til, at noget sådant ikke kan finde sted.

Justitsministeren (Thestrup): Så vidt jeg har forstået, blev det forlig, som hr. Søren B. Jørgensen nævner i begrundelsen for spørgsmålet, indgået som afslutning på en servitutsag, som grundejerforeningen havde anlagt mod hvilehjemmet på Køsters Allé i Randers. Spørgsmålet om, hvilke rettigheder og hvilke forpligtelser et sådant indenretligt forlig medfører, henhører naturligvis under domstolene. Jeg kan derfor ikke her indlade mig på en fortolkning af forliget. Hvis det kommer til en retssag om fortolkningen, vil der være mulighed for at give hvilehjemmet fri proces.

Jeg går ud fra, at hr. Søren B. Jørgensen med sit spørgsmål også sigter til, om man fra lovgivningsmagts side burde gribe ind for at hindre diskrimination over for handicappede. Man kunne i denne forbindelse henvise til det lovforslag om forbud mod forskelsbehandling på grund af race m. v., som for tiden er til behandling her i tinget. Til dette vil jeg gerne sige, at jeg ikke tror, at lovgivningsindgreb er den rigtige vej, når det gælder de handicappede. Når handicappede ikke altid behandles, som de burde, er det nok i de fleste tilfælde ikke udtryk for ondsindethed, men snarere udslag af tankeløshed eller manglende forståelse for de handicappedes situation. Hvad særlig angår forslaget om forbud mod forskelsbehandling på grund af race, vil jeg gerne sige, at dette forslag efter min opfattelse og efter